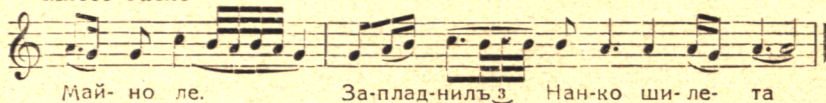

Запладнилъ Нанко шилета.

(Пѣе се на жива).

131.

Много бавно

Запладнилъ Нанко шилета
 На връхъ на Стара-планина
 Подъ столовата орѣхче,
 Па легна Нанко, та заспа.
 Дружина Нанка будѣха:
 — „Я стани, Нанко, я стани,
 Да видишъ чудо голѣмо:
 Извидрила се планина,
 Види се горе и доле,
 Види се лозе Лалино.“
 Лала изъ лозе ходѣше,
 Черно си грозде берѣше.
 Коситникъ ѝ се лъщѣше
 Като по Дунавъ ледове,
 Забрадка ѝ се бѣлѣе
 Като по Дунавъ вѣтрило.
 Нанко дружина послуша,
 Па стана Нанко, отиде,
 Та па си Лалка улови,
 Улови и я поведе
 На това търло голѣмо,
 Та си се двама вѣнчали.